

גליון היכל הקודש

וועכענטליכע גליון ארויסגעגעבן דורך
מוסדות היכל הקודש ברסלב וויליאמסבורג
עתיסדה ע"י כ"ק מרו פוהרא"ש ז"ע

זמנים (NYC)

הדלקת הנרות.....4:18
מוצאי שבת.....5:50
שיעורים כסדרן
נ"ך.....איוב י"ד - ט"ו
בבלי.....בבא קמא נ"ח
ירושלמי.....שבת י"ז
תוספתא.....פסחים י'
רמב"ם.....יבום וחליצה ח'

שעה 13, גליון 13 (633)

פרשת ויחי, י"ח טבת, שעת תשפ"ד לפ"ק

מוהרא"ש דערציילט

לאז אפ יענעם

חז"ל זאגן (ברכות ב"ח) "כשם שפרצופיהם שונים, כך דעותיהם שונות" - אזוי ווי יעדער מענטש האט אן אנדער געשטאלט, יעדער מענטש זעט אויס אנדערש; די זעלבע האט אויך יעדער אנדערע דעות, יעדער מענטש האט אנדערע שיטות און ער האלט אנדערש פונעם צווייטן.

דאס איז זייער נארמאל אז מענטשן זאלן האבן חילוקי דעות, יעדער מענטש פארשטייט אנדערש א זאך, יעדער מענטש האט זיך זיינע נקודות. דאס מיינט אבער נישט אז מען דארף זיך קריגן צוליב דעם, און דאס מיינט נישט אז מען דארף פרויבירן ארויפצווינגען זיין פארשטאנד אויף א צווייטן, אז יענער זאל מוזן האלטן אזוי ווי אים.

יעדער מענטש איז בארעכטיגט צו האבן זיין אייגענע מיינונג, אויב אבער זיין חב"ד פארשטייט אנדערש פון אים, דאן דארף מען נישט פיינט האבן יענעם צוליב דעם. מען דארף וויסן אז דאס איז דיין מיינונג און דאס איז יענעמ'ס מיינונג. יעדער קען זיך האלטן ביי זיינס, און נאכאלץ קען מען זיך ליב האבן.

חז"ל זאגן (אבות פרק ד') "איזהו מחלוקת לשם שמים? זוהי מחלוקת שמאי והלל, איזהו מחלוקת שלא לשם שמים? זוהי מחלוקת קרח ועדתו" - די מחלוקת פון שמאי און הלל איז דער סימבאל פון <<<<<<

א ווארט אויף די פּרָשָׁה

יששכר חמור רבין בין המשפּטים, זאגט רש"י אז יששכר האט באקומען די ברכה צו שלעפן דעם עול תורה ווי א שטארקער חמור וואס מ'קען אויף אים אַנלאַדענען אסאך לאַסט.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נ"ו) לויט ווי ס'ווערט געברענגט אין תקוני זוהר (מקור י', דף כה) אז די תורה איז דער נאמען פונעם אייבערשטן; אזוי ווי ווען מ'ויל איינעם רופן, רופט מען יענעם ביי זיין נאמען, און גלייך ווען מ'זאגט זיין נאמען איז ער גרייט תיכף צו קומען, ווייל אינעם נאמען ליגט דער גאנצער נפש און חיות פונעם מענטש, ווי דער פסוק זאגט נפש חיה הוא שמו (בראשית ב', י"ט), די זעלבע איז ווען מ'ויל רופן דעם אייבערשטן, וואס ער איז דער תי החיים, און מ'ויל באקומען פון אים לעבן און אריכות ימים, דארף מען אים אויך רופן ביי זיין נאמען פּבּיכּוּל, און זיין נאמען איז דאך די תורה, קומט אויס אז ווען א איד לערנט תורה רופט ער דעם אייבערשטן און מיט דעם איז ער זוכה צו א לאנג לעבן.

מ'דארף אבער דוקא לערנען די תורה מיט'ן מויל, ווייל אזוי ווי ווען מ'רופט איינעם ביים נאמען דארף מען עס זאגן מיט'ן מויל, מ'קען אים נישט רופן פלויז מיט'ן טראכטן זיין נאמען. די זעלבע ווען מ'רופט דעם אייבערשטן מיט די תורה דארף מען עס ארויסזאגן מיט'ן מויל. דערפאר זאגן חכמינו זכרונם לברכה (עירובין נ"ד) אויפ'ן פסוק פי חיים הם למצאיהם (משלי ד', כ"ב), למוצאיהם פשה, מ'דארף ארויסזאגן די ווערטער פון תורה מיט'ן מויל, און דורך דעם איז מען זוכה צו א גוטע און לאנגע לעבן.

עס ווערט געברענגט אין די ספרים הקדושים (נועם אלימלך, שמות) אז ווען א מענטש שלאפט וועט זיין גרונדער אים אויפצואוועקן דורך'ן רופן זיין נאמען, ווי ווען מ'זאל אים שטופן און וועקן מיט די הענט. ווייל דער נאמען פונעם מענטש איז דער נפש פונעם מענטש, און מיט דעם וואס מ'רופט זיין נאמען, רופט מען צוויק די נשמה צום גוף.

און די זעלבע זאך איז פּבּיכּוּל ביים אייבערשטן, ווען א איד וויל רופן דעם אייבערשטן צו זיך, דארף ער לערנען די הייליגע תורה, ארויסזאגן די ווערטער מיט'ן מויל, און דאן וועט דער אייבערשטער קומען צו אים, און אים משפיע זיין אלע גוטע ברכות און ישועות.

און טאקע דערפאר וואס די תורה איז די עיקר חיות פונעם מענטש, דורך די תורה באקומט א איד אלע גוטע זאכן, דערפאר פארלייגט זיך דער יצר הרע אזוי שטארק אויפ'ן מענטש אים צוויק צו האלטן פון לערנען תורה. דער יצר הרע ווייסט אז מיט דעם וואס א איד וועט זיך צובינדען צו די הייליגע תורה, וועט ער באקומען אלע גוטע זאכן, און ער וועט אויך הרגענען אינגאנצן זיין יצר הרע, ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (קידושין ל') "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין", און אפילו ווען א מענטש איז שוין געבינדען אין די הענט פונעם יצר הרע, ער פאלט ליידער דורך מיט צבירות, איז אויך זיין תיקון אז ער זאל אנהויבן לערנען תורה, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ירושלמי ראש השנה, כ"א) ווען א איד איז מקבל אויף זיך דעם עול תורה, רעכנט אים דער אייבערשטער אזוי ווי ער וואלט ווען קיינמאל נישט געזינדיגט. די תורה היט אפ דעם מענטש פון אלע שלעכטע מושבות, אזוי ווי דער הייליגער רמב"ם זאגט (הלכות אסורי ביאה, פרק כ"ב, הלכה כ"א) שלעכטע מושבות קענען זיך נאר שטארקן אויף א מח וואס איז ליידיג פון חכמה. ווען א איד לייגט זיך אריין אין די הייליגע תורה, באקומט ער אלע גוטע זאכן, עס ווערט אים גוט סיי ברוחניות און סיי בגשמיות.

ס'איז נישט גרינג צו לערנען תורה, דער הייליגער רבי האט אונז אבער געגעבן א סדר דרך הלימוד (שיחות ה"ו סימן ע"ו) אז מ'קען לערנען תורה אפילו מ'פארשטייט נישט וואס מ'זאגט און אפילו מ'געדענקט נישט וואס מ'לערנט. אויף דעם וועג קען יעדער איד לערנען תורה אין יעדן מצב. מ'הויבט אן מיט אביסל אויפאמאל, מ'זאגט ארויס די הייליגע ווערטער פון תורה מיט'ן מויל, מיט א חיות און געשמאק, און אזוי צוביסלעך לייגט מען צו נאך אביסל און נאך אביסל, און דער טעם און געשמאק וואס דאס געבט אריין אינעם מענטש, די סיפוק אין לעבן וואס מ'באקומט פון דעם, קען מען גארנישט באגרייפן.

דאס זאגט דער פסוק יששכר חמור רבין, יששכר האט גענומען אויף זיך דער עול תורה ווי א חמור, וואס מ'קען אויף אים ארויפלייגן אסאך לאסט און ער קען עס פארנעמען, ווי אזוי האט ער זוכה געווען דערצו? דורך רבין בין המשפּטים, ער האט געזאגט די ווערטער פון די הייליגע תורה <<<<<<

א גוט ווארט

וויסן זאלסטו אז מיט איין גוט ווארט קענסטו געבן פאר א מענטש לעבן! מענטשן מיינען אז מען דארף געבן א טיפ פון געלט וכי' פאר א צווייטן יענעם אונטער צו קויפן וכי', אבער באַמַת דארף נישט יענער זיין געלט - ער דארף זיין גוט ווארט, א גוט ווארט און מען ווערד ווי די גאנצע געלט פון די וועלט, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (כתובות ק"א) אויפ'ן פסוק (בראשית מט, יב) "ולבן שנים מחלב" - טוב המלבין שנים לחברו יותר ממשקהו חלב, א שמייכל פאר א צווייטן, א גוט ווארט, אדער א קאמפלימענט איז מער ווערד פון אלעס אויף דער וועלט.

וואויל איז דער מענטש וואס געוואוינט זיך איין מיט די גוטע מידה צו טראכטן פון מחי' זיין א צווייטן מיט א גוט ווארט; וואו ער גייט און וואו ער שטייט געבט ער אלעמען א גוט ווארט. אַנגעהויבן מיט'ן פאסט טרענער, מען געבט א שמייכל און מען זאגט: "א גוט מארגן", "א גוטן טאג". אדער ווייזט מען ארויס מיטלייד: "א שאד אז דו שלעפסט זיך אין אַזעלכע קעלט", "איך האב רחמנות אויף דיר אז דו אַרבעסט אין אַזעלכע היצ'ן", מיט אזא קליינע ווארט האסטו אים געמאכט זיין טאג.

(עצתו אמונה ונקרא תעשיית)

לְכָבוֹד שׁוֹכְבֵיִם זָאלֵט איר זיך באַנייען אין זאָגן תהלים יעדן טאג

בְּעִזְרַת ה' יִתְּבָרַךְ

עַרְב שְׁבַת קוֹדֶשׁ פְּרֻשֵׁת יוֹחֵי, י"ז טבת, שְׁנַת תשפ"א לַפְּרָט קָטָן לְכָבוֹד אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵינוּ הַיְקָרִים, טִייערע חֲבָרִים פֿון ירוּשָׁלַיִם שִׁיחֵיו

איך האב געהערט פון מוה"רא"ש מוה'אדיגע חיווק; די וואך ענדיגט מען ספר בראשית, מען שרייט אויס אלע אינאיינעם: "חֹזֶק חֹזֶק וְנִתְחַזַּק!" לאמיר נעמען דעם חומש און זען ווי אזוי די פֿרשע ענדיגט זיך (פראשית ג. כח): "וְיָקָם יוֹסֵף בֵּן מֵאָה וָעֶשֶׂר שָׁנִים, וַיַּחַנְטוּ אֹתוֹ, וַיִּשְׂשֵׂם פְּאָרוֹן בְּמִצְרַיִם, און ביי די ווערטער שרייט מען "חֹזֶק חֹזֶק!" זאגט מוה"רא"ש, אז א מענטש שפירט ביי זיך ער איז טויט, ער איז באגראבן אין טומאה, ער ליגט אין מצרים, אין ערות הארץ, חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פסא דבי אליהו רבא, פסק י) די מצרים זענען די ערגסטע אין שמוץ; אזוי שטארק איז ער אראפגעפאלן, שרייט מען אים: "חֹזֶק חֹזֶק!" שטארק זיך, דו קענסט נאך ארויסגיין פון מצרים, דו קענסט נאך זוכה זיין צוצוקומען צו די גרעסטע קדושה.

טייערע חברים, מיר גייען זעצט אריין אין די ימי השוכבים; דער ארי"ה הקדוש שרייבט (שער רוח הקודש, תיקון כז) אז אין די טעג פון שוכבים קען מען פאררעכטן אלעס וואס מען האט פוגם געווען; דערפאר דארפן מיר אין די טעג תשובה טון אויף וואס מיר האבן פוגם געווען אין אונזער לעבן.

לכבוד שוכבים זאלט איר זיך באנייען אין זאגן תהלים יעדן טאג; רבי נתן פלעגט זאגן א גאנץ יאר יעדן טאג דעם יום תהלים און אין די טעג פון שוכבים האט ער געזאגט יעדן טאג צוויי מאל דעם יום תהלים, ווייל דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"רין חלק ב, סיפא עג): "מי שרופה לזכות לתשובה, יהיה רגיל באמירת תהלים, פי אמירת תהלים מסגל לתשובה וכו'. והנה, הכל תפצים ליראה את שמו, ואף על פי כן לאו כל אדם זוכה לעשות תשובה, פי יש אחד שאין לו התעוררות כלל לתשובה", ווער עס וויל זוכה זיין תשובה צו טון זאל זאגן תהלים; יעדער איד וויל זיין אן ערליכער איד און טון דעם ווילן פונעם אייבערשטן, אבער נישט יעדער איז זוכה אויסצופירן זיין ווילן אויף למעשה, ווייל ער האט בכלל נישט קיין שום התעוררות תשובה צו טון, וואפילו מי שיש לו התעוררות לתשובה, אינו זוכה להגיע אל האות והשער של תשובה השף לו", און אפילו איינער וואס האט שוין גאט אן התעוררות תשובה צו טון, ווייסט ער נישט וואס ער זאל טון דאס צו קענען אויספירן, וואפילו אים מגיע לשם, כול להיות שהשער של תשובה סגור, ומחמת כל זה אין האדם זוכה לתשובה", און אפילו איינער וואס האט גאט גאט אן התעוררות תשובה צו טון און ער ווייסט וואס מען דארף טון צו ווערן אן ערליכער איד, דארף ער נאך אויף זוכה זיין צו טון און נישט ווערן צעבראכן וכו' וכו', דערפאר איז נישט יעדער זוכה תשובה צו טון, וועל די אמירת תהלים, אפילו מי שאין לו שום התעוררות לתשובה, הוא מתעורר לעשות תשובה", פירט דער רבי אים; אז א מענטש איז זוכה און ער זאגט תהלים, אפילו ער האט נישט קיין שום התעוררות, ווערט ער אבער נתעורר תשובה צו טון דורך דעם, ו'גם זוכה על ידי תהלים להגיע אל השער ואות השף לו, ולפתח השער; נמצא שזוכה על ידי תהלים לעשות תשובה", און ער קען אנגיין מיט א מוה'אדיגע שטארקייט וכו', ביז ער איז זוכה תשובה צו טון און ווערן אן ערליכער איד.

שטארק איר, דראפעט איר; יעדער איינער האט וויינע נסיונות, מען פרובירט אויס יעדן איינעם, מען וויל זען ווי אזוי וועט זיך דערהאלטן; וואויל איז דעם וואס האט נישט קיין קשיות און קיין תרעמות, ער ווייסט אז אלעס איז פאר אים צום גוטן. דער זוהר הקדוש זאגט (תקומה, ד): יעדן טאג גייט ארויס א בת קול פון הימל וואס רופט אים: "מאן מנכון די תשובה מהפכן לנהורא, וטעמין מריך למתקא עד לא יתון הכא", ווער פון איר קען איבעררייען און מאכן פון טונקל - ליכטיג און פון ביטער - זיס? "מאן מנכון דמתקאן בכל יומא לנהורא דנהיר", ווער ווארט יעדן טאג עס זאל ליכטיג ווערן? דער מענטש וועט האבן א חלק לעולם הבא; ווייל ווען א מענטש איז זוכה, ער מאכט פון זיין ביטער לעבן א זיס לעבן, פון זיין טונקלקייט מאכט ער ליכטיג; ער ווייסט אז אין די טונקלקייט איז באהאלטן דער אייבערשטער, אין די ביטערניש איז באהאלטן דער זיסער באשעפער - דער איד א צדיק.

אז עס איז ביטער דארפן מיר לויפן צו די תורה; עס איז נישטא קיין בעסערע פלאץ וואו צו אנטלויפן ווען מען האט א צרה - ווי צו די הייליגע תורה, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פסא דבי אליהו רבא, פסק י): "אם ראיית שהיסורין ממשמשין ובאות עליך, רוצ לחדרי דברי תורה, ומקד היסורין בורחין ממך", אויב דו זעסט אז עס קומען אויף דיר צרות און יסורים, אנטלויף צו די הייליגע תורה.

נאך אירן זאך געט איר איר, איר זאלט אכטונג געבן אויף די כבוד פון די ווייב; מען מוז שייך רעדן אין שטוב, מען מוז רעדן מיט ווייבלייט, מיט איידלקייט; מען קען נישט שאפן אדער שטעקן חס ושלום. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פסא מציעא טז): "לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו", א מענטש זאל אכטונג געבן נישט צו טשעפען די ווייב, "שדמעתה מצויה", ווייל א פרוי וויינט זייער שנעל; מוה"רא"ש פלעגט זייער אסאך רעדן צו אונז פון שלום בית, אז מען זאל זיין א וחרן אין שטוב, זיין א סכלן און דאס איז פון די סודות אין "היכל הקודש".

א פרייליכן שבת..

(עזרתו אמונה ורחמי תשפ"א)

א מחלוקת פארן אייבערשטן וועגן, און די מחלוקת פון קרח מיט זיינע מענטשן קעגן משה רבינו, דאס איז דער סימבאל פון א מחלוקת שלא לשם שמים.

שמאי און הלל האבן זיך אסאך געקריגט, זיי האבן זייער שארף געהאלטן איינער קעגן דעם צווייטן. א זאך וואס איינער האט געהאלטן אז ס'איז מותר און מען מעג דאס טון, האט דער צווייטער געהאלטן אויף דעם אז עס איז אסור, און מען דערצערנט דעם אייבערשטן אויב מען טוט עס. קיינער פון זיי האט בשום אופן נישט מסכים געווען צו מודה זיין צום צווייטן. פון דעסט וועגן איז די מחלוקת געווען נאר וועגן די הלכה זאך, ווען עס איז געקומען צום פערזענליכן לעבן האבן זיי זיך זייער ליב געהאט. די גמרא זאגט (בבמות ט"ו) אז אפילו זיי האבן זיך געקריגט אין הלכה, פון דעסט וועגן האבן זיי זיך ווייטער משדד געווען אינאיינעם.

דאס מיינט א מחלוקת לשם שמים. יעדער האלט זיך שטארק ביי זיינס, לויט ווי אזוי ער האלט אז די הלכה איז, און ער איז בשום אופן נישט מסכים צו וואס דער אנדערער זאגט. אבער פון די אנדערע זייט האבן זיי זיך ווייטער ליב, אזוי ווייט אז זיי זענען גרייט זיך משדד צו זיין איינער מיט'ן צווייטן.

ביי קרח איז אבער געווען אנדערש. קרח מיט זיינע מענטשן האבן פערזענליך פיינט געהאט משה רבינו, אזוי ווייט אז זיי האבן נישט געוואלט רעדן מיט אים. חז"ל זאגן (סנהדרין כ"ז) אז ווען א מענטש רעדט נישט צו א צווייטן דריי טעג צוליב פיינטשאפט, דאן ווערט ער אנגערופן זיין "שונא", ער האט יענעם פיינט. און דאס זעלן מיר ביי קרח און זיינע מענטשן אז זיי האבן נישט געוואלט רעדן צו משה רבינו און זיי האבן אים פיינט געהאט.

דאס איז א סימן אז דאס איז א מחלוקת שלא לשם שמים, מען מעג האלטן אנדערש ווי א צווייטן, אויב אבער צוליב דעם האט מען יענעם פיינט, דאן איז דאס זייער נישט קיין גוטע סימן. דאס ווייזט אז מען זוכט נישט דעם אמת, מען קריגט זיך נישט ווייל מען האלט אנדערש ווי יענעם, ווייל אויב יא וואלט מען געגאנגען און זיך דורכגערעדט מיט יענעם. מיט דעם וואס מען ווייזט ארויס פיינטשאפט, צייגט דאס אז מען איז פשוט מקנא יענעם און דעריבער האט מען יענעם פיינט.

מיט דעם קען זיך יעדער מענטש איבערצייגן פאר זיך אליין אויב ער פירט א מחלוקת לשם שמים אדער נישט. א מענטש קען זיך אייגרעדן אז די מחלוקת וואס ער פירט איז זיכער בלויז לשם שמים, יענער טוט דאך ממש קעגן די הלכה און מען דארף יענעם אויסרייסן. מען דארף אבער גוט אריינקוקן און זען אויב מען האט א פראבלעם בלויז מיט די הלכה, און עס שטערט בלויז דאס וואס יענער האלט אנדערש ווי אים אין די הלכה, ווען עס קומט אבער פערזענליך צו יענעם מענטש, האט ער יענעם נישט פיינט; דאן איז דאס א סימן אז עס מיינט עס סטאק אמת'דיג. אויב אבער ער האט יא פיינט יענעם פערזענליך, ער וויל נישט האבן קיין שייכות מיט יענעם און ער וויל נישט רעדן צו יענעם, דאן קען דאס צייגן אז מען מיינט עס נישט אזוי שטארק לשם שמים. עס קען שטארק מעגליך זיין אז טיף אין הארץ האט מען פשוט א קנאה און א שנאה אויף יענעם, און דער גאנצער לשם שמים נוצט מען נאר פאר א תירוץ.

פארוואס זיך קריגן?

מען דערצייילט אז וואס א מעריקע האט צום ערשטן מאל ארויפגעשיקט א מענטש צו די לבנה, האט מען אויסגעפרעגט יענעם, ווען ער איז צוריק געקומען, אלעס וואס ער האט געזען און מיטגעלעבט דארטן אויף די לבנה. איינע פון די זאכן וואס מען האט אים געפרעגט איז געווען ווי אזוי ער האט געזען אונזער וועלט, קוקנדיג אראפ פון די לבנה.

ווען ער האט געהערט די פראגע האט ער זיך צולאכט און געזאגט: "ווען איך האב אראפגעקוקט פון אויבן, האב איך געזען אונזער וועלט ווי א קליינע באל, און איך האב געטראכט צו זיך אז אויף דעם קליינעם באל געפונען זיך ביליאנען מענטשן, זיי קריגן זיך ארום צווישן זיך, זיי פירן גרויסע מלחמות און הרגענען זיך איינער דעם אנדערן. און זיי כאפן נישט ווי זיי געפונען זיך אלע אינאיינעם אויף איין קליינעם באל".

דאס איז א געוואלדיגער לימוד. ווען א מענטש איז אריינגעטון אין זיינע מחלוקת'ן, ער דארף זיך קריגן מיט דעם און מיט יענעם, דאן קען ער אפילו נישט טראכטן גלייך, זיין גאנצער מח ליגט נאר אין דעם ווי אזוי ער קען זיך קריגן מיט יענעם און יענעם אונטערברענגען. ווען א מענטש דערהויבט זיך אבער אביסל העכער, ער קוקט אויף די וועלט פון אויבן אראפ, דאן פארשטייט ער בכלל נישט פארוואס עס לוינט זיך צו קריגן אזויפיל.

ווען א מענטש האט שכל, קוקט ער בכלל נישט אויף א צווייטן, ער איז פארנומען בלויז מיט זיך, ער זוכט נישט ווי אזוי יענעם צו פארבעסערן, און ער זוכט נישט זיך צו קריגן מיט קיינעם, ער לעבט זיך אין זיין אייגן וועלטל בשלום ובשלום.

ווען א מענטש זוכט דוקא יא אריינצושטעקן זיין נאז ביי יענעם, צו זיין פארנומען צו זוכן דאס שלעכטס ביי א צווייטן, דאן מאכט שוין דער אייבערשטער זיכער אז דער מענטש זאל ווערן פארנומען מיט זיך, ער וועט זיין אזוי פארנומען צו זוכן אן עצה אויף זיינע אייגענע פראבלעמען, אז ער וועט אינגאנצן פארגעסן אז דער צווייטער עקזיסטירט בכלל.

דער מדרש דערצייילט (בראשית ד' פה, א) אז ווען פוטיפראס ווייב האט ארויסגעלאזט דעם שלעכטן נאמען אויף יוסף און מען האט אים אריינגעווארפן אין טורמע, האט גאנץ מצרים גערעדט פון די מעשה, און מען איז נאר געווען פארנומען מיט די מעשה פון יוסף. דאן האט דער אייבערשטער געמאכט אז זיי זאלן ווערן פארנומען מיט'ן שר המשקים און דעם שר האופים אז זיי האבן געוואלט הרגענען פרעה, און אזוי האט מען אינגאנצן פארגעסן פון יוסף. און אזוי ארבעט עס אייביג ווען מען וויל זיך פארלייגן אויף א מענטש וואס איז אומשולדיג, דאן מאכט שוין דער אייבערשטער אז מען זאל ווערן פארנומען מיט אנדערע זאכן און מען זאל פארגעסן פון דעם מענטש.

אן אינטערעסאנטע מעשה האט אמאל פאסירט ביי מוהרא"ש. איינער האט גע'מסר'ט אז די געביידע פון די בית המדרש און די ישיבה איז נישט געבויט געווארן לעגאל, און מען דארף דאס אויספארשן. איין טאג האבן זיך אנגערוקט אין שול עטליכע פאליצייאישע אויספארשער מיט'ן ציל אונטערצוזוכן דעם גאנצן בנין אויב אלעס איז דארט לעגאל. זיי האבן אנגעהויבן אויסצופארשן מוהרא"ש און אים אויספראגען אלע סארט שאלות און חקירות. איינצווישן האט איינער פון זיי באמערקט פון די פענסטער אז א פאליציי קאר האט זיך דארט אפגעשטעלט און ער געבט א טיקעט פאר זייער קאר וועלכע איז נישט געווען געפארקט ווי עס דארף צו זיין. זייער קאר איז נישט געווען קיין באצייכנטע פאליציי קאר.

זיי זענען גלייך ארויסגעלאפן צו זאגן פאר די פאליציי אינדרויסן ווער זיי זענען אז מען זאל זיי נישט געבן קיין טיקעט. זיי האבן גע'טענה'ט צו די פאליציי אז זיי זענען אויף אויספארשער און זיי ארבעטן פאר די פאליציי דעפארטמענט, און מען זאל זיי נישט געבן קיין טיקעט. עס האט זיי אבער גארנישט געהאלפן. דער פאליצייאנט אינדרויסן האט אפגעשריבן דעם טיקעט און זיי עס געגעבן, און ער איז זיך געגאנגען ווייטער.

די אויספארשער זענען צוריק אריינגעקומען אין שול אינגאנצן אויסגעברויזט אויף די מעשה, מוהרא"ש איז גלייך צוגעגאנגען צו זיי און זיי געגעבן גערעכט, אז דער פאליצייאנט האט טאקע נישט געהאט קיין רעכט זיי צו געבן א טיקעט, זיי ארבעטן דאך אויף פאר די פאליציי, און זיי זענען נאך העכער אין ראנג פון דעם פשוט'ן פאליצייאנט וועלכער גייט ארום אין די גאסן, און אזוי האט מוהרא"ש זיך ווייטער אנגעווען זייער שטארק פאר זיי, און ער האט זיי געזאגט אז זאלן שוין אריבערגיין אין געריכט און קלאגן דעם פאליצייאנט פאר זיין גרויסע חוצפה...

די אויספארשער האבן זייער ערנסט גענומען זיינע ווערטער, זיי האבן שוין געוואלט לויפן צו כאפן דעם פאליצייאנט צו זען ווער ער איז געווען אים צו קענען קלאגן אין געריכט. מוהרא"ש האט זיי דאן געגעבן א פרעג וואס עס איז געווארן מיט די געביידע, אויב אלעס איז אין ארדענונג... האבן זיי גלייך געענטפערט אז אלעס איז ווי עס דארף צו זיין... זיי האבן גלייך אונטערגעשריבן אלע פאפירן אז זיי האבן געזען אז אלעס איז גוט און פיין... און זיי זענען ארויסגעלאפן צו כאפן דעם פאליצייאנט...

ווען זיי זענען ארויסגעגאנגען האט מוהרא"ש געזאגט פאר'ן עולם: "געצט האט איר געזען מיט די אייגענע אויגן דאס וואס איך זאג איך אלעמאל. אז ווען א מענטש זוכט זיך אנצולייגן און צו טשעפען א צווייטן, וועט ער גלייך ווערן פארנומען מיט זיך אליין, אויף א וועג אז ער וועט מוזן אפלאזן יענעם". דאס דארף זיך א איד שטענדיג גוט אריינגעמען אין קאפ, אז ער זאל שטענדיג נאר זיין פארנומען מיט זיך, ער זאל אלעמאל פרובירן זיך אליין צו פארבעסערן. ווען עס קומט אבער צו א צווייטן, זאל ער שטענדיג נאר קוקן אויף יענעם'ס גוטע שלעכטס, און נישט זוכן דאס שלעכטס ביי יענעם, און נישט האבן צוטון מיט א צווייטן.

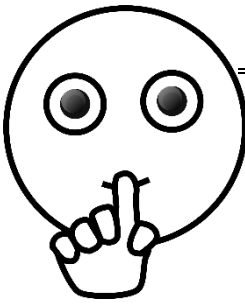
עס איז געקומען אמאל א איד צום הייליגן "צמח צדק" ז"ע און האט זיך אפגעטרעט אז ער קען נישט גיין אין שול דאווענען. ווען דער צדיק האט אים געפרעגט פאר'ן וואס, האט ער געזאגט אז ווען ער קומט אין שול, טשעפעט אים יעדער איינער, יעדער טרעט אויף אים, און ער קען דאס מער נישט אויסהאלטן. האט אים דער צדיק געזאגט: "ווער הייסט דיר אז דו זאלסט זיך אויסלייגן איבער'ן גאנצן שול אויף די לענג און אויף די ברייט, און אזוי וועט יעדער מוזן טרעטן אויף דיר? דו שטיי אין דיין ווינקל, און דאן וועט בלייבן גענוג פלאץ פאר יעדן, און קיינער וועט נישט טרעטן אויף דיר..."

וואויל איז דעם וואס זיצט איין אין זיין ווינקל, און ער איז נישט פארנומען מיט א צווייטן, דאן וועט ער נישט האבן צוטון מיט קיינעם, ער וועט זיך נישט קריגן מיט קיינעם, און עס וועט אים זיין גוט אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

(שיחות מוהרא"ש ח"ו ערך חלקי דעות, וח"ז ערך בין אדם לחברו, אשר בנחל חלק מ"ח מקתב חתתי"א)

שאלות ותשובות ברסלב

וואס טו איך אז מיין התבודדות איז זייער צעמישט?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א, א גרויסן יישר כת פאר מיינ לעבן, איך בין אן אנדערער מענטש א דאנק דעם ראש ישיבה שליט"א.

איך מאף לעצטנס התבודדות, אבער איך בין זייער נישט מסודר וואס און ווי אזוי צו רעדן, איך רעד סתם וואס עס קומט מיר ארויף, מיינ קאפ לויפט פון איין זאך צום צווייטן און איך בין זייער צעמישט. איז דא עפעס א סדר ווי אזוי צו מאכן התבודדות, פון וואס צו רעדן קודם און נאכדעם?

דער ראש ישיבה שליט"א זאגט אז ביי התבודדות דארף מען האבן סבלנות, דאס פארוואגלט מיר אז עס איז גוט ווי אזוי עס זאל נאר זיין, דער עיקר אז מען רעדט צום אייבערשטן, מען דארף האבן סבלנות און אלעס וועט זיין גוט.

אפשר קען דער ראש ישיבה שליט"א מיר אויסקלארן און ענטפערן ווי אזוי איז די ריכטיגע וועג צו מאכן התבודדות?

יישר כת

תשובה:

בעזרת ה' יתברך

יום ד' פרשת קרח, כ"ט סיון, ערב ראש חודש תמוז, שנת תשפ"א לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו

אזוי גייט עס מיט יעדן איינעם; אין אנהייב איז מען נישט מסודר, מען ווייסט נישט ווי אזוי צו רעדן צום אייבערשטן, מען הייבט אן רעדן, מען פארט אריין פון איין שמועס צו אן אנדערע שמועס, מען הייבט אן בעטן אויף איין זאך און מען קען זיך נישט געהעריג ארויסברענגען, הייבט מען אן בעטן אויף דעם אליינס, מען זאל קענען רעדן; א רגע שפעטער הייבט מען אן דאנקען, מען איז צעמישט אן א שיעור.

מען טאר נישט ווערן צעבראכן פון דעם, אפילו מען איז נישט מסודר ביי התבודדות, מען ווייסט נישט ווי אזוי צו רעדן - דארף מען ווייטער אזוי רעדן. אויבן אין הימל איז א גרויסע פרייד ווען מען הערט ווי מען רעדט צום אייבערשטן, אפילו מען זאגט נאר איין ווארט. מוהרא"ש פלעגט אונז אלעמאל זאגן דעם ביישפיל, ווי שטארק א טאטע מאמע פרייען זיך ווען זיי הערן זייער קליין קינד הייבט אן רעדן האלבע ווערטער, מען מאכט א גאנצע עסק פון דעם, מען האט אזא תענוג און שעשועים ווען דער קינד מורמעלט עפעס ווערטער, אדער אפילו דער קינד מאכט נאר א קול. מען פריידט זיך, מען שפירט אזא געשמאק; כל שפן וקל וחמר אויבן אין הימל ווערט אזא געוודער, אזא פרייד - ווען מען הערט א קרעכץ, א קול, א ווארט, א געשריי: 'טאטע!' און זיכער ווען מען זאגט א זאץ: 'טאטע העלף מיר!' 'טאטע איך קען נישט מער!' 'טאטע איך וויל זיין גוט!' 'טאטע איך מיינ נישט קיין שלעכטס!' 'טאטע, זע מיינ הארץ'; עס ווערט א שמחה אין אלע וועלטן.

איך בעט דיר זייער, לאז נישט אפ די הייליגע זאך פון התבודדות. דער רבי האט אונז געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן תמ): "אפילו פשאין יכולין לזכור בהתבודדות, רק תכת רבונו של עולם, גם כן טוב מאד", אפילו מען קען נישט רעדן קיין ווערטער, מען קען נאר זאגן 'טאטע' - איז דאס אויך זייער חשוב.

אפילו מען קען נאר געבן א קרעכץ: "אוי, אוי" - איז דאס זייער גוט. דער רבי האט געגעבן אן עצה פאר איינעם וואס איז געקומען פֿרעגן דעם רבי'ן אז ער קען נישט עפענען זיין מויל צו רעדן צום אייבערשטן, האט אים דער רבי געזאגט (שם, סימן תקיא): "אם כן שוכבין עצמן וגונחין גניחה אחר גניחה", אז די קענסט נישט רעדן, דו האסט נישט קיין

BreslevCenter.com/answers

ווערן טעם - זאלסטו קרעכצן, "ווערן רבנו זכרוננו לברכה בעצמו גניחות תכופות, כמרום שפך יעשה", דער רבי האט אים געוויזן ווי אזוי דאס צו טון.

הפלה, דו גיי ווייטער אן מיט דיין צעמישטע וועג פון רעדן צום אייבערשטן. הפלה איז צוגעגליכן צו פילן. דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק א, סימן ב) הפלה איז אזוי ווי געווער, אזוי ווי עס שטייט (בראשית מה, כב): "בתרבי בקשתי", זאגט רש"י: "הפלה ובקשה"; ווען מען שיקט פילן ווייסט מען נישט וואס פאר א פיל וועט ריקטיג צוטערען, מען שיקט פילן, אפילו אלע פילן וועלן גיין לאבד און נאר איין פיל וועט צוטערען - איז שוין גענוג, אזוי איז ווען מען רעדט צום אייבערשטן, מען ווייסט נישט וואס פאר א הפלה וועט צוטערען, וואס וועט מאכן א רושם. רעד ווי אזוי עס לאזט זיך, צעמישטער הייט; ווייל איין נארט וועט אנטקומען און שפאלטן אלע הימלען, עס וועט ברענגען דיין ישועה. דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסטו האבן העלחה אין אלע ענינים.

(עצתו אמתה קרה השפ"א)

>>>> ווארט אויף די פרשה מיטן מויל, דאס ווארט משפטים איז א לשון פון די ליפן (נונים אליפלה, וחי), ער האט געשאקלט די ליפן און געזאגט די ווערטער פון תורה, און אזוי האט ער זוכה געווען צו אלע גוטע זאכן.

אפילו ווען מ'איז פארניגט און פארפלאגט, קען מען אויך ארויסקאפן אביסל תורה דא און דארט צווישן איין זאך און א צווייטן, אזוי ווי רש"י זאגט אויף דעם פסוק רבץ בין המשפטים, אז א חמור גייט בייטאג און ביינאכט, און ווען ער וויל זיך אפרויען זעצט ער זיך אראפ צווישן די גרעניצן. ווען מען קעמט דעם סדר דרך הלימוד פון הייליגן רבי'ן, קען מען אלץ אריינכאפן אביסל תורה, סיי וואו מ'געפינט זיך נאר. מ'האלט קסדר ביי זיך א ספר, א חומשיל, א משניותל, א תהלים, און אזוי ווייטער, און ווען מ'האט אפאר מינוט צייט כאפט מען אריין אביסל תורה, און מ'האט א געשמאק אין לעבן.

דער הייליגער רבי זאגט (שחוט ה"ו, סימן י"ו) אז ווען די תורה ווייזט ארויס א ליבשאפט צום מענטש, דארף ער שוין נישט קיין שום שכל אויף דעם, ער וויל נאר די תורה אליין. ווען א איד הויבט אן שפירן די זיסקייט פון די הייליגע תורה, דארף ער שוין גארנישט עפעס אנדערש. יששכר - יש שכר, די תורה אליין איז זיין שכר שוין אויף די וועלט, עס געבט אים אזא געשמאק אין לעבן אז ער ווארט שוין נישט אויף קיין שום אנדערע שכר. וירא מנחה פי טוב, די תורה געבט מנוחה פאר'ן מענטש, עס געבט אים רואיגקייט און צופרידנהייט אין לעבן. ס'איז נישטא קיין פעסערע זאך פון דעם.

(תוף הנחל נחמי תשע"ה)

נייעס אינערהאלב מוסדותינו הק' סעודת הילולא פון הייליגן רבי נתן ליל שישי אין מאנסי

דעם ליל שישי אור ליום עשרה בטבת פאלט אויס די 179 סטע יארצייט פונעם גרויסן צדיק און גאון דער גרויסער תלמיד פון הייליגן רבין דער הייליגער רבי נתן ז"ל, דער גרויסער תלמיד וואס ווען נישט אים "וואלט נישט איבערגעבליבן א בלעטל שמות" פון הייליגן רבין, אזוי האט זיך דער רבי אויסגעדרוקט אויף זיין גרויסן תלמוד.

מיר וועלן דא צוברענגען אין קורצן דער סיפור הדברים וויאזוי די פטירה פון הייליגן רבין נתן איז צוגעגאנגען. שבת קודש פרשת מקץ - וואס איז דאן אויסגעפאלן ווי היי יאר א טאג נאך זאת הנוכה, האט רבי נתן נאך געזאגט תורה ביי שלש סעודות, און האט געזאגט בתוך הדבריו מיט א געוואלדיגע פחד "איר זאלט וויסן אז מ'וועט זיין א מת און א גוסס, און מ'וועט מוזן ליגן מיט די פוס צום טיר", רבי נתן האט געזאגט תורה אויף די תורה אין ליקוטי מוה"ר (הלק א סי'א) "הדי רבי שמעון", און גערעדט איבער עצות פון צדיקים, אמנות חכמים, דרוקן און פארשפרייטן די הייליגע ספרים, און איבער דעם אז דער עיקר שלימות איז אז אויך ווען די נשמה גייט ארויף הויך, בלייבט מען אויך אונטן, און דערנאך איז רבי נתן געווארן זייער פרייליך.

מוצש"ק אינמיטן די נאכט איז רבי נתן געווארן זייער שוואך, און זיין שוואכקייט איז געווארן שווערער און שטערקער יעדן טאג, מאנטאג ויגש איז רבי זאב ליבארסקע געקומען און מען האט גערעדט איבער דעם ראש השנה פון רבי'ן, און רבי נתן האט זייער שטארק גערעדט איבער די וויכטיגקייט צו קומען צום רבין אויף אומאן אויף ראש השנה, ער האט געזאגט בזה הלשון "מען וועט זיך מוזן צונויף קומען", האט אים רבי זאב געפרעגט, "וואו"? האט אים רבי נתן געענטפערט "אויף יענער וועלט".

דינסטאג נאכט נאך תיקון הצות האט ער געזאגט פאר רבי מאיר יודא בזה הלשון "אפילו מען זאל זיין דער גרעסטער בעל עבירה, אבי מען האלט זיך אין רבן, וועט מען בודאי תשובה טאן און מען וועט האבן א תיקון", מיטוואך זענען עטליכע תלמידים געשטאנען נעבן אים און ער האט גערעדט מיט זיי, און האט זיי געזאגט "אייער עיקר עסק זאל זיין צו דרוקן די ספרים, יפוצו מעינותיך חוצה".

ערב שבת קודש עשרה בטבת האט ער געשמועסט מיט די תלמידים אזוי ווי א צוואה, "מען דארף זיך האלטן צוזאמען מיט א געוואלדיגע ליבשאפט, ענק זענען ערליכע אידן, נאר ענק זענען שלימזלינקעס", דערנאך האט ער זיך אנגערופן "דריי צרות האבן פאסירט עשרה בטבת, עזרא הסופר איז נסתלק געווארן, מען האט געשריבן די תורה אויף גריכיש, און דער שטאט איז צושפאלטן געווארן", דערנאך האט ער געזאגט בזה הלשון "נו, אז עזרא הסופר גייט אוועק, און טרייף פסול איז זיך מתגבר אזויפיל ווי

ס'היינט דא אלפים ורבות טרייף פסול. נאר איך האף, אז איין בלעטל פון ספרי רבנו וועט זיין א תיקון אויף אלצדינג. נו, זאג איך איך אן, אז אייער עובדא זאל זיין איר זאלט דרוקן די ספרים, ס'זאל זיין יפוצו מעינותיך חוצה. איר זאלט זיין שטארק מיט געלט און מיט רצון און מיט טרחא".

דער הייליגער רבי נתן איז נסתלק געווארן ערב שבת קודש תיכף נאכן ליכט צינדן מיט א מיתת נשיקה, און איז געקומען לקבורה מוצאי שבת קודש אינעם בית החיים אין שטעטל ברסלב אויבן אויפן בארג.

דאס יאר וועט דער ראש ישיבה פירן די יארצייט אין ביהמ"ד היכל הקודש אין מאנסי אויף 34 יוניאן רד. ווי מען וועט זיך וואשן צו א סעודה און דער ראש ישיבה שליט"א וועט אויפטרעטן און זיך איבערפרישן מיט די הייליגע ירושה וואס מיר האבן באקומען פון דעם גרויסן בעל הילולא ז"ע.

סימן טוב ומזל טוב

מו"ה בנימין וויילדי הי"ו

צו די געבורט פון א אינגל למזל טוב

מו"ה נתן בעסערמאן הי"ו

צו די שמחת בר מצוה למזל טוב פון זיין זון

הבחור נחמן בעסערמאן נ"ו

מו"ה יואל לעווי הי"ו

צו די געבורט פון א מיידל למזל טוב

מו"ה ברוך מודרכי פעקעטע הי"ו

צו די געבורט פון א אינגל למזל טוב

מו"ה יואל פריעדלענדער הי"ו

צו די שידוך שליסן פון זיין טאכטער למזל טוב

עב"ג בשעה טובה ומצלחת

מו"ה אפרים פלדמאן הי"ו

צו די געבורט פון א מיידל למזל טוב

מו"ה שמשון הערש טייטלבוים הי"ו

צו די געבורט פון א מיידל למזל טוב

מו"ה שלום יצחק מאסרי הי"ו

צו די געבורט פון א מיידל למזל טוב

מו"ה ברוך נוסבוים הי"ו

צו די געבורט פון א מיידל למזל טוב

תמימות אין כשיטות

מיט תמימות אין פשיטות קומט מען צו צו די גרעסטע מדרגות, וואס איז תמימות אין פשיטות?

קול ברסלב

212-444-9191

1,2,1,10,1,46

חיזוק צום טיר

איר קענט באקומען אלע ספרי ברסלב, קונטרסים, "עצתו אמונה", דרשות, ניגונים, סידורים, USB, SD, און נאך; דעליווערט צו אייער טיר!

רופט אריין מיט אייער פארלאנג צו

347-509-4908

מיר וועלן פרובירן בעזיה עס צו שיקן צו איך אהיים

קוואל פון חיזוק (פרויען) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה; און נאך

845-351-0910 / 212-444-9191

ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 438-300-8080

צו באקומען דעם גליון אויף אימעיל breslevcenter@gmail.com